

ΣΥΝΔΡΩΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ 2.00

ΣΥΝΔΡΩΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΡΑ. Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΙΜΗ ΕΚΔΟΤΟΥ ΦΥΛΑΚΤ.

ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 62

Η ΠΑΝΔΩΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΟΥΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Καθώς βλέπατε λοιπόν, μία κακή πράξις ενός μόνον ανθρώπου, δύναται να βλάψη όλον τον κόσμον.

Ἡ Πανδώρα, τὴν ὁποίαν ἡ περιέργεια δὲν ἄφινε νὰ ἰδοῦν αὐτὴ στεγυμῆν, ἤνοιξε τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο κουτί, καὶ ἐγένετο οὕτω ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας τοῦ κόσμου.

εἰς τὸ στίβι; Νὰ πᾶς: Πρῶτῃ δουλιὰ τῆς Πανδώρας, μόλις κτενόησε τὸ σφάλμα τῆς, ἦτο νὰ ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα καὶ νὰ τὰ ἀφίσῃ νὰ φύγουν μὴ τὴν τοιμπήσουν καὶ ἄλλῃν φεραν. Ἔτσι λοιπόν, μὲ μιαν ἀπερισχεσίαν τῆς Πανδώρας, ὁ κόσμος ἐγένετο καὶ εἶναι ἀκόμη δυστυχῆς.

Τὰ παιδιά γεννιῶνται μὲ τὸ κλάμμα εἰς τὰ χεῖλη, τὰ λουλούδια ἔχασαν τὴν πρώτη των μυρωδιὰ καὶ τὸ πρῶτον χρῶμα. Προτοῦ σκορπισθοῦν αἱ δυστυχίαι αὐταὶ στὸν κόσμον, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν παιδιά· γέρος δὲν ὑπῆρχε τότε· ὁ κόσμος ἦτο γεμάτος εὐτυχία· γὰρ καὶ γέλοια ἀντηχοῦσαν παντοῦ. Τώρα ὅμως... ἓνα παιδί γεννιέται μὲ πόνο, μεγαλώνει μὲ τὸ κλάμμα, δουλεύει μὲ ἰδρωτὰ διὰ τὸ ψωμί του, γηράζει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ βασταχθῇ στὰ πόδια του καὶ ἐπὶ τέλους πεθαίνει, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Ὁ κόσμος σήμερον εἶναι κόλασις ἐξ αἰτίας τῆς περιεργείας τῶν δύο

Τὰ κακὰ λοιπόν αὐτά, καὶ αἱ δυστυχίαι μόλις ἀνοίξε τὸ κουτί, ἐπετάχθησαν ἐξω ἐλευθεροῦν καὶ ἐγέμισαν τὸν κόσμον· καμμία γωνία γῆς δὲν ὑπάρχει πού νὰ μὴν ὑποφέρει ἀπὸ τὰ κακὰ αὐτά. Ὅ αὐμὸ εἰπῆτε τώρα ἐσεῖς: Μὰ πῶς διεσκορπί-

σθησαγαφού ἦσαν κλεισμένα μέσα

ἐκείνων παιδιῶν, τῆς Πανδώρας καὶ τοῦ Ἐπιμηθέως, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐτιμωρήθησαν καὶ αὐτὰ ἀρκετὰ, διότι ἐτοιμπῆθησαν ἀπὸ τὰ κακὰ ἐκεῖνα πουλιὰ καὶ ἐπόνεσαν πολὺ. Ὁ πόνος αὐτὸς τοὺς ἐφαίνετο ἀκόμη μεγαλειότερος, διότι ἦτο ὁ πρῶτος πόνος πού ἐδοκίμαζαν. Ἐκτὸς τούτου ἀντρέποντο νὰ κυττάξῃ τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Ὁ Ἐπιμηθεὺς θυμωμένος ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε εἰς μιαν γωνίαν, καὶ ἐθύρισε τίς πλάτες του πρὸς τὴν Πανδώραν ἢ ὁποῖα, μισολιποθυμισμένη ἀπὸ τὸν πόνο εἶχεν ἐξαπλωθῆ κάτω στὸ πάτωμα μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπιμένο στὸ τρισακαταραμένο ἐκεῖνο κουτί, ὅπου ἐκρύβετο ἡ δυστυχία τοῦ κόσμου. Ἐπονοῦσαν καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιά, ἀλλὰ δὲν ἤξευραν κί αὐτὰ διατί ἐπονοῦσαν· ὁ πόνος τοὺς ἐφαίνετο παράξενο πρᾶγμα.

Αἰφνης ἡ Πανδώρα, ἐτινάχθη ἐπάνω τῆς ἐφάνη ὅτι ἄκουσε κάποιον κρότο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ κουτί. Δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ ἢ πρώτη τῆς περιέργεια τὴν ἐκυρίευσεν πάλιν.

—Τί νὰ εἶναι πάλιν ἡρώτησε μέσα τῆς.

Σιγαλή καὶ γλυκερὰ φωνὴ ἢ κούσθη τότε.

— Ἄ νοιζέ μου, καὶ αὐμὲν ἡ Πανδώρα.

— Ἄ! ὄχι, ὄχι, ἀπήγγησε τότε ἡ Πανδώρα κλαιούσα. Μοῦ φθάνουν αὐτὰ πού ἔπαθα.

Σὺ νὰ μείνῃς αὐτοῦ! Αἱ δυστυχίαι καὶ τὰ κακὰ μόλις εἶδαν τὸ κουτί ἀνοικτὸ ἐξώθησαν ἀπὸ μέσα μὲ μὴν ἄνθρωπον καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸν κόσμον, ἐνθ ἡ Πανδώρα καὶ ὁ Ἐπιμηθεὺς ἤχησαν νὰ κλαίουσαν πικρὰ ἀπὸ τὸν πόνον πού τοὺς ἐπροξένοιον τὰ τοιμπήματα τῶν πτηνῶν ἐκείνων.

στὸ κουτί· δὲν θὰ σοῦ ἀνοίξω ὅσον καὶ ἂν παρακαλέσῃς. Συγχορῶνως ἡ Πανδώρα προσέβλεψεν τὸν Ἐπιμηθέα, ὡσαν νὰ ἐπείρμενε νὰ τῆς εἰπῇ εὐγε, δι' ὅσα εἶπε.

— Ἄ! τότε, εἶπεν ὁ Ἐπιμηθεὺς, τὰ ἔκανες ρόδο. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε· ἀνοίξε νὰ ἰδοῦμε τί εἶναι...

—"Αχ! ήκουσθη πάλιν από μέσα από το κουτί. "Ανοιξέ μου καυμένη Πανδώρα και θα ευχαριστηθής. Έγώ δεν ομοιάζω με τα άλλα τέρατα" δεν είμαι ούτε αδελφός των, ούτε τα γνωρίζω. "Ανοιξέ μου και θα ιδής μόνη σου αν λέγω αλήθεια. "Ελα, λοιπόν, μη φοβάσαι..."

Η καρδιά της Πανδώρας κτυπούσε περὶ δυνατά σε κάθε από αυτά τα λόγια που ήκουε.

—"Επιμηθεύ' άκουσες τίποτε; ήρώτησε.

—Ναί, ναί... τί θέλεις να είπής;

—Τί λές εσύ; να σηκώσω το καπάκι;

—Κάμε ό,τι θέλεις! αφού έναές τόσα και τόσα, κάνε και αυτό...

—Μά γιατί ομύλιε; έτσι; ήρώτησε η Πανδώρα.

Από το κουτί πάλιν ήκουσθη ή ίδια φωνή.

—"Ελα, καυμένη Πανδώρα, άνοιξέ μου. Θέλω να σάς παραγγρήσω δι' όσα επάθατε.

—"Επιμηθεύ, ερώναξε τέλος ή Πανδώρα' απεράσισα να του άνοιξω.

Το ένα παιδί δεν τολμούσε να κιντήσει το άλλο. Ο Έπιμηθεύς θυμωμένος, έκάθισε σε μία γυναίκα, ή δε Πανδώρα έσηλάθη κάτω με το κεφάλι της άκουμπισμένο επάνω εις το φοβερό έκείνο κουτί.

—Κέγώ θα σε βοηθήσω, απήγησε η Έπιμηθεύς και επλησίασε διά να την βοηθήσει. Μόλις εσήκωσαν το σέπασμα, επεταχθή από μέσα ένα ωραιότατο πουλάκι που άφινε πίσω του μία φωτεινή γραμμή. Έπέταξε πρώτα πρώτα εις τον Έπιμηθέα και με το ράμφος του ετοίμησε την πληγήν του, άμέσως δε ο πόνος του έπαυσε. Έπειτα έκαμε το ίδιο και εις την Πανδώραν.

Τα παιδιά πλέον ήρχισαν να σκέπτονται ότι καλά έκαμαν και άνοιξαν το κουτί, διότι άλλωώς το καλό αυτό πουλάκι θα ήτο άκόμη φυλακισμένον.

—Πίς μου, τί ποῦλί είσαι σύ, ήρώτησε η Πανδώρα.

—Έμένα με όνομάζουσι Έλπίδα. Έπειδή πάντα ήμην χαρούμενος, με έκλεισαν και έμένα μαζί με τα άλλα εκείνα τέρατα, που τα άφίσατε να φύγουν.

Να μη φοβηθήτε όμως καθόλου. Έγώ πάντα θα είμαι κοντά σας.

—Καλά και γιατί τα πτερά σου έχουν τόσα χρώματα

άχ! τί ευμάρεια είναι και πώς μάρσισε να τα βλέπω...

—Διότι όσον χαρούμενος και αν είμαι, έμεγάλωσα όμως και έγώ με δάκρυα και με γέλια.

—Και πάντοτε θα μανής μαζί μας, ήρώτησε η Πανδώρα.

—Πάντοτε επ' όσον θα έχετε ανάγκην, επ' όσον δηλ. θα υπάρχει κόσμος.

Θα έλθουν στιγμές που θα με νομίζετε ότι έφυγα' εν τούτοις όμως άφινιδίζω, θα με ξαναϊδείτε πάλι στο πλευρό σας να σας παραγγορώ. Αργότερα θα σας δώσω και κάτι τι...

—Τί; ποιό; ήρώτησαν περίεργα και τα δύο παιδιά.

—Δεν σας το λέγω τώρα, απήγησε η Έλπίς. Μήν απέλπισθητε και αν δεν σας το είπω, επ' όσον ζήτε. Πρέπει να με πιστεύσετε, διότι λέγω αλήθεια.

—Σε πιστεύομεν, ανεφώνησαν και τα δύο παιδιά.

Και έπίστευσαν... αλλά και ήμεξ τόρα τί κάνομεν; δεν πιστεύομεν εις την ΕΛΠΙΔΑ; Και τί ήμπορούμε να κάνομε χωρίς αυτήν; Η ΕΛΠΙΣ είναι εκείνη που συγκρατεί την ζωην εις τον κόσμον αυτόν' αυτή μας λέγει ότι ο κόσμος ο σημερινός δεν είναι παρά ή σκιά ενός άλλου κόσμου, γεμάτου από ευτυχίαν. Πότε θα ιδούμε τον κόσμον αυτόν; θα μας ερωτήσετε.

—Έλπίζετε, έλπίζετε πάντοτε, σας απαντώμεν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου).

—'Αλλά... αλλά... που να σε πάρη, ο Άλλοχ του Άλλη μπήη Όμαρ, είπεν ειρωνικώς ο Σμιθσον. Ειξεύρετε τί καιό μας έκαμεν ή βλακία σας, να μη παρατηρήσετε ότι εκείνα τα παληόπαιδα έκαμναν τον κοιμισμένο;

Μάνοιζαν μεγάλες φασαρίες γιατί οι προϊστάμενοί μου έχασαν την υπόληψιν που είχαν για μένα και παρα λίγο να διωχθώ από την υπηρεσίαν, διότι καλύτερο να μ' έδιωγναν παρά τόρα που μ' έβαλαν εις κατωτέραν υπηρεσίαν' και σεξ δε άμα κάμντε κάτι τι παραπάνω, άμέσως θα σας παραδώσω εις τας Γαλλικας άρχάς—διότι δεν είσθε υπήκοος Άγγλος, πρέπει να μη το λησμονήτε αυτό— επειδή προσεπάθησε να δηλητηριάσης 3 παιδιά!

—Ω!... Ω!...

Πνιγμένος, μισοπεθαμένος από τον φόβοντου, ο αιδεσιμώτατος έπεσαν επάνω εις μίαν καρέκλαν. Ο Σμιθσον τον έλυπήθη και του έδωσε ένα ποτήρι νερό διά να συνέλθη.

—'Αλλ' επί τέλους... επί τέλους... διατί; εϊμπόρεσε να ψηθούρη ο αιδεσιμώτατος.

—Διατί;...

Α! ά! ωραία ερώτησις, είπεν ο Σμιθσον μ' ένα μικρό ειρωνικό χαμόγελο. Διότι κακομοίρη Χάουκινς, δεν επετύχαμε. Δεν πιστεύω να νομίζητε το άναντίον; Όλα, όλα ήλθαν στραβά διά τον Χάουκινς.

—Να λοιπόν δι' αυτό, είπε τελειώνων ο Σμιθσον. Και τόρα αν σου βαστά πήγαίσε να παρουσιάσης την σημείωσιν σου διά τα έξοδα εις τον Διοικητήν!

—Α! όχι πλέον, είπεν αναστενάζων ο Χάουκινς, καί έγώ κατάλαβα πώς έχουν τα πράγματα... Ω Θεέ μου, να χάσω τόσα χρήματα διά να θέλω να κάμνω ένα καλό!

Και άπεσώθη. Άλλ' ένν ο Σμιθσον εϊμπορούσε να μάθη τί είχε εις την καρδιά του εκείνην την στιγμην ο Χάουκινς, θα έβλεπε ότι αυτός απεράσισε να αναλάβη την υπόθεσιν διά λογαριασμόν του' πρώτον μόν διά να εκδικηθή τους ναύτας και τα παιδιά, έπειτα διά να πάρη τα χρήματά του.

Τας άλλας ημέρας, οι ναύται εξηκολούησαν να ζητούν τα χαμένα παιδιά των' έπρεπε να τα εύρουν με πῶσαν θυσίαν. Δι' αυτό ένν ο Γάλλος ναύαρχος εξήρει εις διάφορα μέρη τον Σιδηρόσουλμα, οι τρεις φίλοι έλαβον άδειαν διά κάμποσας μέρες, διά να έχουν καιρόν διαθείσασιν να ζητήσουν τα παιδιά. Κατέφησαν εις μίαν οικίαν γειτονικήν της κυρά Γιασεμίνας και ερωώμενοι από αυτήν, έτραχον κάθε ημέραν εις τα περίξ προς αν ύρεσιν των παιδιών, αλλά εις μάτην.

Την εβδόμην ημέραν παρουσιάσθη ένας άνθρωπος, τον όποσον δεν έγνωρίζαν, εις την κυρά Γιασεμίναν.

Ήτό ο ζυμωτής Ιωάννης Βαπτιστής, ο όποσος είχε φύγη με άδειαν από το έλληνικόν στρατόπεδον. "Αμα δε έτελείωσε τας ύποθέσεις του, ενεθυμήθη τους μικρούς του φίλους και εζήτησε την κυρά Γιασεμίναν και τους ναύτας.

Ταχέως έγνωρίζθη με τον Τρουρινάρ και διηγήθη εις αυτόν ό,τι έγνωρίζε διά τα παιδιά: πώς τα παιδιά βρέθηκαν εις το έλληνικόν στρατόπεδον κοντά εις την ασθεστοκίμνον, όπου εζώμωμεν αυτός και τα λοιπά, όπως τα γνωρίζομεν ήμεις.

Με πόσιν χαράν υπεδέχθησαν τον Ιωάννη Βαπτιστήν οι ναύται, είναι περιττόν να σας το περιγράψωμεν διότι το καταλαβαίνετε εύκολα μόνοι σας.

Και αφού έφαγαν και έπιαν καλά, εβγήκαν έξω άγκαξέ και πήγαν εις το έλληνικόν στρατόπεδον διά να ιδούν τα παιδιά των.

Κ

Εις το στρατόπεδον όλο χαρά. Απ' έδω ετοίμασαι, απ' εκεί ετοίμασαι, διότι έλεγαν ότι μετ' έλιγον θα συνεχρούοντο με τους Τούρκους. Ο Μανωλιός ήτο όλο χαρά. Επ' επί τέλους θα ήρχετο ή ευλογημένη στιγμη δις να εκδικηθή τους Τούρκους, δια τους συγγενείς που του έφαζαν. Θα εϊμπορούσε και αυτός επί τέλους να μυριθθ' από κοντά την πυριτιδα και ν' άκούση τον θεϊόν της βρόντον. Του ήρχετο να πετάξη από την χαράν του.

Εξάφη όμως ή γενική εκείνη όλων των Έλλήνων χαρά μετετρέπη εις μεγάλην λύπην. Ηλθεν απεσταλμένος από τα πολεμικά πλοία των Δυνάμεων και είπεν ότι δεν επετρέπετο εις αυτούς να κινηθούσιν από την θέσιν των, διότι ένν ήθελον να κτυπηθούσιν με τους Τούρκους τότε θα έβλεπον μπροστά των τα κανόνια των πολεμικών πλοίων. Η είδησις αυτή εγέμισε με λύπην και απέλπισιν την καρδίαν του καθενός Έλληνος στρατιώτου. Μά επί τέλους τί ήλθον

να κάμωσιν εκεί, αν μη διά να πολεμήσουν; Μήπως τα όπλα τα ήθελον να τα κρατούν εις τα χερίά των' αν παλούκια;

Τίποτε όμως απ' αυτά δεν ήκουον οι ναύαρχοι των Δυνάμεων. «Να μη κουνηθήτε, έλεγον, διότι άλλοιμονόν σας». Όσαν να μη έφθανε δε αυτό, ήλθε διαταγή και από την Έλληνικην Κυβέρνησιν διά να μη κάμουν κανένα κίνημα.

Η απέλπισια των δυστυχών εκείνων ήτο μεγάλη. Άλλά τί να κάμουν;

Προπάντων ο καυμένος ο Μανωλιός, ο όποσος ένόμισε πώς ήλθε ή ώρα να εκδικηθ' τους Τούρκους διά τους συγγενείς του, εκλαίεν από τον θυμό του και έτραγε τα νύχια του άπαρηγόρητος.

—Φίλε μου, μη απέλπίζεσαι και τόσον, του έλεγεν ο Σιδηρόσουλμας;

Θα έλθη και ή σειρά σου διά να κτυπήσης τους Τούρκους.

—Και πώς να μη νκιπλιζωμαι όταν ήλθα εδώ να πολεμήσω, τόρα δε κάθωμι και σκοτώνωμυίγες;

—Μά μήπως έγώ είμαι καλύτερα, που με θεωρούσιν εις το πλοϊόν ως λιποτάκτην; Για σκέψου λι άχι!..

—Δίκαιο έγχει, φίλε μου, άλλη είναι ή ιδιική σου δουλειά και άλλη ή ιδιική μου. Έγώ είχα μόνον μία δου-

λειά, να εκδικηθώ τους Τούρκους διά τους συγγενείς μου, και τόρα ούτε από μακρούα δεν έχω το δικούωμα να εμνήσσω κανένα Τούρκον. Υποφέρεται αυτό;

—Δεν υποφέρεται βεβαίως, άλλ' αφού το θέλουν αι Δυνάμεις; Μήπως και αυτοί οι άλλοι δεν θέλουν να πολεμήσουν; Υστερα και το «Μπαγιάρ» διά να μη κουνηθ' καθόλου, σημαίνει ότι τέτοιες διαταγές ήπρε.

Του Μανωλιού του είχαν δώσει, και μίαν εργασίαν διά να φυλάττη ένα σωρον όπλα εκεί κοντά. Και έτσι κάποτε μόνος διεσκέδαζε επιθεωρών τα όπλα αυτά, κυτάζων τους μνηχανισμούς των κ.τ.λ.

—Μανωλιό, του λέγει εις το τέλος ο Σιδηρόσουλμας, πρέπει να φύγωμεν απ' έδω. Έγώ τουλάχιστον πρέπει να φύγω διότι θα με πάρουν ως λιποτάκτην και θα τιμωρηθώ δι' αυτό αυστηρότατα. Και συ μαζί με την Λεϊλά πρέπει να φύγης απ' έδω, αφού δεν έχεις κομιάν σοβαράν εργασίαν και διά να σου φύγη όλίγον ή στενοχωρία που έχεις.

—Μά το θεό, να σου πω Σιδηρόσουλμα και έγώ αυτής της ιδέας είμαι. Αφού δεν εϊμπορώ να κάμω τίποτε, καλύτερα να φύγω διά να μη κάμω να υποφέρη και ή καυμένη ή Λεϊλά. (Έπεται συνέχεια)

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος (τότε Διάδοχος) εν μέσω του προσωπικού του εν Θεσσαλονική νοσοκομείον του Έρμούδου Σταυρού. (Φωτογραφία σταλείσα υπό Β. Θ. Τερζή).

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Δύο δε φορές την εβδομάδα ήρχετο εις την Μασσαλίαν διά να γευματίσῃ μαζί μου και δύο φορές ἐπήγαγα ἐγὼ εις τὸ πλοῖον τοῦ δια νὰ παρασωμέν την βραδυά. Ἐκαστην Κυριακὴν ἐλειτούργει το εις την Παναγίαν τῆς Φρουρᾶς και ἐξετέλει εὐχαρίστως τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα.

Ἀποστραμμένος, ἐνενοημένος ἕκαστα ἀνασθητός εις τὸν μεγάλον ἴσθμὸν τοῦ πλοίου μου, τὸ ὄποσον ἔπρῳτο ἐπιβητικῶν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τὰ ὅποια ἐπέκαζον τὸ κατὰστρώμα τῆς Παναγίας.

Μολοταῦτα ὁ πλοίαρχος ἐχειροτέρων καθ' ἡμέραν, και εις τὸ τέλος τοῦ Νοεμβρίου ὁ ἰατρός του μοῦ εἶπεν.

«Ὁ ἀνθρώπος αὐτός εἶναι ἐτοιμόρροπος και θὰ ἀποθάνῃ ἐκ γῆρατος, ἀλλὰ θὰ σώσῃ εις μίαν στήγμην που δὲν θὰ τὴν φανταστῇ κανένας».

Ἀπὸ τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς, δὲν ἄφωνα ἡμέραν πλέον χωρὶς νὰ ἐπισκεπτωμαι τὸν δυστυχεῖ φίλον μου. Μὲ ἐδέχτο μὲ τὴν συνήθη εὐγένειαν ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ γίνηται κανένας ὑπαντιγμὸς διὰ τὸ παρελθόν του.

Πολλάκις μὲ συνέβουλεύθη διὰ τὴν διαθήκην του και ἐκλήροδοτῆσε ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του ἀνερχομένην εις τρία ἑκατομμύρια φράγκα, εις τὴν πόλιν τῆς Μασσαλίας, διὰ νὰ ἰδρυθῇ σχολὴ ναυτοπαίδων και γηροκομεῖον διὰ τοὺς γούτας. Μοῦ ἐδείξεν ἐπίσης ἕνα φάκελλον, ὃ ὅποτος περιεῖχε τὰς τελευταίας του θελήσεις διὰ τὸν τρόπον τῆς ταφῆς του.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε και αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ὁ Κουγκουρτάν ἐφαίνετο ὅτι ἀνελάμβανε και μίαν ἡμέραν τὸν εὐρὸν νὰ κανίξῃ ἕνα ταγάρον.

— «Καλορρῖλκα, τοῦ εἶπα, νὰ που ἔρχεται ἡ υγιαία σου ἀρχίζεις βλέπω τὰς παλαιὰς συνήθειάς!»

— «Και ὅμως! μοῦ εἶπε μὲ κάποιο χαμόγελο, δὲν βλέπετε ὅτι εἶναι τὸ τελευταῖον ταγάρον;»

— «Μὰ διατὶ νὰ ὀμιλεῖτε ἔτσι, φίλε μου πλοίαρχε;»

— «Ὁμιλῶ διότι ἔτσι εἶναι. Ὅταν σηκώθηκα σήμερα τὸ πρωῖ, εἶπα. Ἐλα, Μάριε, ἀκόμη μιά μέρα και ἔπειτα πρέπει νὰ ἀρχίσῃς νὰ μετᾶς ὥρες και ὄχι ἡμέρας. Και τότε διὰ τελευταίαν φοράν ἀνάψα ἕνα ταγάρον και ἐκάθησα ἐπάνω εις τὴν γέφυραν.

Ματαίως ἐδοκίμασα νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τὰς θλιβεράς του σκέψεις.

— Δὲν θὰ ζήσω ἀκόμη πολὺ, φίλε μου. Τὸ εἰξεύρω αὐτό.

Τώρα θὰ σοὺ ζητήσω μίαν μικρὰν χάριν. Δὲν θέλω νὰ σῶνται τὰ πανιά μου και σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε μερικὸς ναύτας διὰ νὰ ἀνοίξουν τὰ πανιά νὰ πάρουν ἀέρα.»

Τὴν ἐπομένην, ὅταν ἐπήγα εις τὸ κτήμα τοῦ πλοίαρχου, εὐρὸν μίαν δωδεκάδα ναυτῶν νὰ ἀνοίγουν τὰ πανιά. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν ὁ πλοίαρχος τοὺς ἀπέπεμψε λέγων εις αὐτούς ὅτι θὰ τοὺς προσκαλεῖ ὅταν θὰ τοὺς ἐχειριάζετο.

Ἐπιπέτασαν ἀρκετά, μεθ' ὃ ἀπεχωρισθῆμεν τῶ νήχῳ τῆν καλὴν ἀντάμωσιν.

— «Καλὴν ἀντάμωσιν; μοῦ εἶπε κινῶν τὴν κεφαλὴν, ποῖος τὸ εἰξεύρει;»

Μοῦ ἔστριξε τὸ χεῖρ πολὺ δυνατά. Ἐφυγα πολὺ συγκινημένος και ὅταν ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν μου πρὸς τὸν κῆπον, εἶδα αὐτὸν κύπτοντα ἀπὸ τοῦ κατὰστρώματος και ἀποστέλλοντα εις ἐμὲ χειρητισμῶν διὰ τῆς χειρὸς.

Ἦτο ὁ τελευταῖος χειρητισμὸς.

Μόλις κατέβην ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὁ Κουγκουρτάν ἐφώναξε τὸν ναύτην και τὸ ναυτοπόυλο και τοὺς διέταξε νὰ μαϊνάρουν τὰ πανιά, τὰ ὅποια ἕως τότε ἦσαν ἐλεύθερα. Ἐπειτα ἔδωκεν εις τὸν καθένα και ἀπὸ ἕνα φάκελλον διὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν ἀμέσως, ὁ μὲν ἕνας εις τὴν Μασσαλίαν, ὁ δὲ ἄλλος εις τὴν Ἐυδοῦμην.

Τώρα μακρὰν εις τὸ πέλαγος ἐφαίνετο ἕνα σημεῖον λευκόν, ὄρατὸν μόνον διὰ τοὺς ἐμπείρους ναυτικούς, ὅπως ἦτο αὐτός. Μετ' ὀλίγον εις τὴν θέσιν τοῦ σημείου ἐκείνου ἐφάνη ἕν μικρὸν νεφύθριον, τὸ ὄποτον μετ' ὀλίγον διελύθη.

Ἡ θάλασσα ἤλλαξε χροῖμα και ἐφάνη ὡσαν νὰ ἐμαύρισε.

Ἐξάρσα ἕνα ἐξυ σφύριγμα ἐπέρας ἀνάμεσα εις τὰ σχοινιά τὰ πανιά ἐρούσκωσαν μυκώμενα τὰ κατάρτια ἐτρεμούλιασαν και δύο ἢ τρεῖς φορές ἐλύγισαν ἀλλὰ πάλιν ἐσηκώθησαν και εις τὸ τέλος ἔπεσαν κομματιασμένα, σκεπάζοντα διὰ τῶν ἐρειπίων τὴν γέφυραν τῆς «Παναγίας».

Ὁ Κουγκουρτάν ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ τοῦ θρανίου του, ἀκίνητος, κυττάζων ἀψηρημένος τὴν τρικυμίαν. Ὁ πλοίαρχος και ἡ «Παναγία» δὲν ἐχωρῖσθησαν.

Ὁ γέρον ναύτης μὲ εὐρὸν και μὲ ἐπληροφόρησε δι' ὅσα εἶδεν ὅταν ἐπανῆλθεν εις τὸ κτήμα.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐδεδικάσθη ὅτι ὁ πλοίαρχος ἔπαυσεν νὰ ζῆ, ἠνοίξα τὸν φάκελλον, ὃ ὄποτος περιεῖχε τὰς λεπτομερείας τῆς κηδείας. Ἐν αὐτῇ παρήγγελεν, ὅτι διὰ νὰ ἐξλιθεῖ τὰ ἀμαρτήματά του και εις ἀνάμνησιν τοῦ ἐπαγγελματός του, ἔπρεπε νὰ μεταφερθῇ διὰ τῆς λέμβου τῆς «Παναγίας» εις τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος τὸ πτώμα του και νὰ βυθθῇ εις τὴν θάλασσαν. Ἐσωκλειστὸς ὕπηρχε και ἀδεῖα τοῦ Ἰπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ἐκλήροδοτε τὰ λείψανα τοῦ πλοίου του εις τοὺς ἀλγεῖς τῆς Μασσαλίας, εις ἐμὲ δὲ, τὸ ναυτικόν του ἰωρολόγιον, τὸ τηλεσκόπιον, τὸ δέρμα τῆς τίγρης τὴν ὁποίαν ἐφρόνουν εις τὰς Ἰνδίας και μὲ διάρριζεν ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης του.

Αἱ τελευταῖαι θελήσεις του ἐξετελέσθησαν κατὰ γράμμα. Ὁλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Μασσαλίας παρέστη κατὰ τὴν ἐπίδυσιν τοῦ σώματός του. Ὅλα τὰ πλοῖα εἶχον τὰς κεραίας καταθεσμένας, συμφῶνως δὲ πρὸς διαταγὴν ἐκ Παρισίων, τὰ φρούρια τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου και Ἁγίου Νικολάου ἐρρίψαν δῶδεκα βολὰς διὰ τῶν τηλεβέλων των εις ἐνδειξὴν πένθους.

Ποῖος εἰξεύρει διὰ ποίους λόγους τὸ σῶμα του ἐξεβράσθη ἀπὸ τὰ κύματα πρὸς τὴν παραλίαν τῆς γενεθλίου πολεῖός του ὅπου, ἀφ' οὗ ἔσκαψαν τὸν βράχον, τὸ ἔθαψαν.

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Εἰς τὴν Σουηδίαν, αἱ μητέρες ἔσφιγγον τόσον πολὺ τὰ βρέφη μέσα στὶς φασκίους αὐτές, ὥστε κατὰ τινα στατιστικὴν, καθ' ἕκαστον ἔτος ἐσημειώνοντο 700 θάνατοι βρεφῶν, ἐξ ἀσφυξίας.

ΤΟ ΦΑΣΚΙΩΜΑ ΠΡΟ 2 ΑΙΩΝΙΩΝ

Αἱ μητέρες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ἔσφιγγον τὸ σῶμα τῶν βρεφῶν εις τοσοῦτον βαθμὸν, ὥστε κατὰ τινα στατιστικὴν οἱ περισσότεροι θάνατοι τῶν βρεφῶν προήρχοντο ἐπὶ ἀσφυξίαν και ἄτελη λειτουργίαν τῶν ὀργάνων των.

αίτης ἀπὸ βρῦα, εἰς τρόπον ὥστε μόνον ἡ κεφαλὴ τοῦ παιδιοῦ νὰ διακρίνεται. Εἰς τὴν Φιλανδίαν τὸ βρέφος τοποθετεῖται μέσα σὲνα κασόνι, τὸ ὄποσον κερφῶνεται στὸ πάτωμα. Εἰς πολλὰ χωρία τῆς Ρωσσίας ἐπικρατεῖ ἡ ἀνωτέρω συνήθεια, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ ἐσωτερικόν του κασόνιοῦ σκεπάζεται μὲ

δέρματα ζῶων. Ὑπάρχει και ἄλλη μορφή λίκνου, χειροτέρα. Φυλῆ τις Ἰνδῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς κατορθῶσε νὰ ἐφεύρῃ τὸ χειροτέρον βεσανιστήριον διὰ τὰ βρέφη, ὅπο αὐτὸ μορφήν κούνιας.

Ἡ κορυφὴ αὐτῆς, εἶναι σκαλισμένη εις κορμὸν δένδρου και φέρει εἶδος μοχλοῦ τοποθετημένου ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ βρέφους ὃ μοχλὸς αὐτὸς κατέρχεται και συμπιέζει τὸ κορμὸν τοῦ βρέφους, ἰσχυρῶς.

ἌΛΛΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΚΟΥΝΙΑ

Ἐπιπέτασε τὸ μεγαλύτερον βεσανιστήριον τῶν νηπίων πρὸ πέντε αἰῶνων ἦτο ἡ κούνια, διότι ἡ κατασκευὴ των ἦτο κραταγενής και ἀντέκειτο πρὸς τοὺς κινῶνας τῆς θγαίνῆς τοὺς ὀκείους ἐθόσιον ἢ νεώτερον ἐπιστήμη.

ἌΛΛΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Αἱ γυναῖκες τοῦ κάμμου διὰ νὰ μὴν ἔχουν φρόνημα τὰ βρέφη των τὰ ἐτοποθέτουν μέσα σὲνα ἑλίβιν δοχεῖον, ὅπου τὰ καλύπτει μὲνα τὰ παιδάκια ἐξερραίνοντο ἀπὸ τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ καλῶν πνεῦμα βλέπον τὸ μαῦρο ψωμί θὰ νομίσῃ, τὸ βρέφος ὡς πτωχὸν και δὲν θὰ τοῦ προσεγγίσῃ κακὸν τι. Ἄντι ψωμιοῦ εις ἄλλας ἐπαρχίας κερμῶν περιδέροντο ἀπὸ κεφαλὰς ἐξιδιών. Ὑπάρχον ὅμως ἀλλὰ και ἄλλαι προλήψεις ἐπικινδυνώδιστας.

(*Ἐπιτελει συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τρεις κάτοικοι πόλεως τινος, τούς οποίους ή αυτή ύπόθεσις εκάται εις άλλην γείτονα πόλιν, ανεχώρησαν ένα πρωί και οι τρεις μαζί. Είς τόν δρόμον, είδαν από μακριά ένα χωριάτην, ο οποίος εβάζε σιγά σιγά προς αυτούς αμέσως διά να διασκεδάσουν τήν μονοτονίαν, εκέφθησαν να τόν πειράξουν και να γελάσουν εις βάρος του.

Ο πατέρας. Μα θα ήμπορούσες να εβής τὸ βιβλιοπωλείον τοῦ κ. Δημητρίου;
Ὁ υἱός. Τί λές πατέρα; τὴν ἀλλή φορὰ ποὺ ἐπεράσαμε ἀπὸ ἐκεῖ, ἔβαλα γιὰ σημάδι ἕνα παιδάκι ποὺ ἐκάθητο ἀπ' ἐξω.

Ἀνδρείος Εὐζωνός.

— Καλημέρα πάτερ Ἰακώβ, τοῦ λέγει ὁ χωριάτης δὲν ήμποροῦσε νὰ κρητήθῃ περισσότερο, ἀν και ἤτο πολὺ ἀγαθός, και τοῦ ἀπήντησε με ὀργήν.
— Για νὰ σὰς εἰπῶ, οὔτε Ἀβραάμ, οὔτε Ἰσαάκ, οὔτε Ἰακώβ εἶμαι.
— Τι εἶσαι; τὸν ἐρωτᾷ ὁ τρίτος τῆς παρίας.
— Εἶμαι ἀπλοῦτάτα ἕνας χωριάτης ποὺ ψάχνω νὰ εὕρω τοὺς γαιδάρους μου. Ἀλλὰ ἔως τώρα μόνον τρεῖς γαιδάρους συνήνησα στὸν δρόμον...!
Κόκκαλο ὁ τρίτος τῆς παρίας, ὁ ὁποῖος τὸ ἔσκασε λάσπη μῆπως ὁ ἀπλοῦκός ἐκεῖνος χωριάτης τὸν μεταχειρισθῆ και μὲ τὰ χέρια του ὡς γαῖδαρον.
Ὄρισμένως ὠραιότερα και πλέον πληρωμένη ἀπάντησις ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἔδωκεν ὁ ἀπλοῦκός χωριάτης εἰς τὰ πειράγματα τῶν τριῶν ἐκείνων, δὲν ήμπορεῖ νὰ ματαγίγῃ.

Στέλιος Α. Τεγόπουλος

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ὁ Βετχόβεν, ἦτο μισάνθρωπος και ἀπεφευγε τήν κοινωνίαν.
Ἐσπέραν τινὰ ὁδοιπορῶν μόνος εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βόννης ἐστὶν πρὸ μικρῆς ἀγροτικῆς οἰκίας, ὅπως ἀκούσῃ τήν γλυκίαν μελωδίαν ἑνὸς τῶν ἔργων του, ὅπερ ἐπαίξῃ τις ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ὁ μέγας μουσουργός, ἐλκνόμενος ὑπ' ἀγνώστου δυνάμεως, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν... ἀνέβη τήν κλίμακα... ἀπώθησε τήν θύραν και εὗρεθῃ ἐντὸς αἰθούσης.
— Εἶσαι σύ, πατέρα, ἠρώτησεν αὐτόν, χωρίς νὰ στραφῆ, νέα τις κόρη, ἦτις ἐπαίξεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Καὶ ἐξηκολούθησε παίζουσα.

Ὅταν ἀτελείωσε τὸ τεμάχιον, ἠγγέρθη και στραφεῖσα.
— Ἐλα, λοιπόν, πατέρα εἰπὲν, ὅπως σ' ἐναγκαλισθῶ.
Ὁ Βετχόβεν εἶδε τότε θλιβερώτατον θέαμα. Εὐρίσκειτο ἐνώπιον νέας μόλις δεκαεξέ εἰδῶν, ὠραιστάτης. Ἡ δυστυχῆς ὁμως ἦτο τυφλή. Ὁ μουσουργός ἀήθε κραυγῆν...
— Δὲν εἶσαι σύ, πατέρα, ἐπανελαβεν ἡ νέα.
— Ὅχι, δεσποινίς, ἀλλὰ μὴ ταράττισθε... εἶμαι φίλος... ἔρχομαι ὅπως σὰς συγγασῶ διὰ τὸν ἀκριβή και ὠραϊον τρόπον δι' οὐ παίζετε τὸ ἔργον μου.
— Εἴσαθε ὁ Βετχόβεν!... ἀνέκραξεν ἡ κόρη. Καὶ χεῖμαρρος δακρύων ἐρρευεν ἀπὸ τῶν τυφλῶν ὀφθαλμῶν της.
— Ἀγ! ἐπανελαβε κλαίουσα, πόσον εἶμαι δυστυχῆς, μὴ δυναμένη νὰ ἶδω τὸ δαμόμιον ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἴσταται ἐνώπιόν μου!

Φεῦ! κύριε, δύο ἤδη ἔτη παρήλθον ἀπ' οὔτου εἶμαι τυφλή και ἀνευ τῆς παρηγορίας, ἣν εὕρισκω εἰς τήν μουσικὴν και πρὸ πάντων εἰς τὰ ἔργα σας ἤθελον εἶμαι ἀποθαμένη ἐξ ἀπελπίσιας.
— Δυστυχῆς τέκνον, εἰπὲν ὁ Βετχόβεν, δὲν δύνασαι νὰ με ἰδῆς, δύνασαι ὁμως νὰ με ἀκούσῃς.
Ἐκαθισεν ἐνώπιον τοῦ κλειδοκυμβάλου... Δάκρυ εὐσπλαγχνίας ἐβρεξε τὰς παρίας τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου. Ὁ πόνος αὐτοῦ διεδῆθῃ ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ ὄργανου· οἱ δακτυλοὶ του ἀπέσπασαν ἀπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου τήν λυπηρὰν ἐκείνην ἔλκεν ἐκείνην ἴστω κατέστη περίσσομος ὑπὸ τὸ ὄνομα ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ.

Ἐκατόμυθα Σαρανταπόρου

ΑΝΤΙ ΕΥΛΟΥ... ΑΡΙΣΤΑ

Μία φιλοσοφική θεωρία λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζῆ με τὰς ἀναμνήσεις του. Καὶ πράγματι πόσοι δὲν παρηγοροῦνται και δὲν ἐντροφοῦν εἰς τήν ἀναπόλησιν τῶν ἀναμνήσεων τῶν παιδικῶν τῶν ἐτῶν. Κάποτε κάθημαι και ἀναπολῶ τὰ παιδικά μου χρόνια, ὅταν με τὴν σάκκα ὑπὸ τὴν μασιγάλην ἐκινουσα διὰ τὸ σχολεῖον ἀναπολῶ τὰ παιγνίδια και τίς φωνῆς κατὰ τὰ διαλείμματα. Εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου αὐτὰς τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἕνα ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ὅταν τὸ ἐνθυμοῦμαι, πάντοτε με κάγει νὰ γελάω.
Ἦμουν εἰς τὴν τρίτην τάξιν τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου, μικρὸ παιδί τότε. Ὁ δάσκαλός μας ἦτο ἀγαθότατος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὀλίγον κωφός. Μίαν ἡμέραν εἶχαμε μάθημα περὶ λέοντος ἔγῳ δὲ ἤμουν κυριολεκτικῶς κοῦτσουρο· δὲν εἶχα ἀνοιξῆ βιβλίου. Καὶ αὐτὸ, ἐπειδὴ ἐνόμιζα ὅτι δὲν θα με σηκώσῃ. Ἀλλὰ μὲν ὁμως βουλαί ἄνθρωπου, ἀλλὰ δὲ Θεὸς κλελεύει».

Ἐκάθισα σὰν ζαρωμένη γάττα εἰς τὸ θρανίον μου. Ἡ καρδιά μου ἐκτύπη σὰν ταμποῦρο. Εἶχα μίαν φοβερὴν ἀγωνίαν, ἡ ὁποία με εἶχεν ἀλλάξει τὸ χρώμα τοῦ προσώπου μου. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν εὕρισκῶμην, ὅτε ἀκούω τὸν δάσκαλον νὰ με φωνάζῃ ἐξω διὰ νὰ τοῦ εἰπῶ τὸ μάθημα. Κεραυνός νὰ ἐπιπτε στὸ κεφάλι μου, δὲν θα ἐτρόμαξα τόσο.

Ἡ μαμά. Μα τι κατάστασις εἶναι αὐτὴ Σπύρο, Διὰ δὲν βοουτοῖζοσαι; τὸ φρέμα σου ἔχει ἐπάνω σκόνην ἐξ μηνῶν.
Σπύρος. Τί λές καλέ μαμά; Ἐγὼ τρεῖς μῆνες ἔχω ποὺ τὸ φρέμω!... ποὺ βρέθηκα οἱ ἔξη μῆνες;

Χίλιες σκέψεις ἐπέρασαν σὰν ἀστράπη ἀπὸ τὸ μιστὸ μου· νὰ σηλωθῶ, νὰ μὴ σηκωθῶ, νὰ κρυφθῶ; κίγῳ δὲν ἤξευρα τί νὰ κάνω. Ἐπειδὴ ὁμως ἤξευρα ἐξ ἰδίας πείρας ὅτι ὁποῖος δὲν σηκώνεται τρώει ξύλο τῆς χροιάς του, μιά και δυὸ σηκώνομαι. Ἐνῷ ὁμως ἐβγαίνα ἀπὸ τὸ θρανίον μου κατέθηκε ἡ ἰδέα νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν κωταμάρα τοῦ δασκάλου μου. Ὅταν παρουσιάσθην ὁ δάσκαλος με ἐρωτᾷ:
— Λέγε λοιπόν, Σταθά, περὶ τίνος ἔχομεν σήμερα;
Περὶ λέοντος ἀπήνησα με δυνατὴν φωνὴν και με προσποιητὸν θάρρος, διατὶ ἤξευρα ὅτι τοὺς φοβισμένους τοὺς ἐθιῶρει ἀμελέτητους ὁ δάσκαλός μας.
— Πολὺ καλά, λέγε...
« Λέγε ». ἔλεγεν ὁ δάσκαλος χωρίς νὰ με ρωτᾷ και ἐμένα, ἀν εἰμποροῦσα νὰ εἰπῶ. Ἐν τούτοις ὁμως ἤρχισα νὰ λέγω σὰν νεράκι τὰ ἔξῃς:
— Βασιλεὺς (με τὴν λέξιν αὐτὴν ἤρχισε τὸ κεφάλαιον και τὴν ἐτόνισα διὰ ν' ἀκούσῃ) ἐπουράνιε, παράκλητε, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας... εἶνε ζῶον ὑπερήφανον (αὐτὸ τὸ ἐβροντοφώνησα διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ) ὁ πανταχοῦ παρῶν και τὰ πάντα πληρῶν. ὁ θεσσαυρός τῶν ἀγαθῶν και ζωῆς χορηγός... ζῆ εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς (και αὐτὸ τὸ ἐσκουζα)... ἐλθε και σκῆνωσον ἐν ἡμῖν... οὐρανῶν θυσανωτὴν... και καθάρισον ἡμὰς ἀπὸ πύσης κηλίδος... χαίτην ὠραϊαν και μεγάλην... και σώσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν... εἶνε ζῶον σαρκοφάγον...»
Και οὕτω καθεξῆς ἀπήγγειλα τὴν προσιουχὴν τὴν ὁποίαν ἤξευρα ἀπ' ὄξω και ἀνακατωτά, εἰς τὴν ὁποίαν προσέθεσα και λέξεις τοῦ μαθήματος τὰς ὁποίας ἐβροντοφώνησον ὡς ἄλλος Δημιοσθένης ὅπως φθάνουν εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ δασκάλου μου.
Ὅταν κάποτε ἔπαυσα και ἐπερίμενα νὰ ἰδῶ μῆπως ἤνύγησε τὴν πονηρίαν μου ὁ δάσκαλος.
— Ἐτελείωσε; Σταθά;
— Μάλιστα, ἀπήνησα μετὰ φόβου Θεοῦ.
— Μπράβο!... μα δὲν τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς ὁ Σταθάς εἶναι ἐπιμελής μαθητής;... κάθησε παιδί μου και νὰ μελετᾷς πάντοτε ὅπως σήμερα· νὰ σοῦ ἔβαλα ἀρίστα. Εἶσαι εὐχαριστημένος;!
Φαντασθῆτε τώρα τὴν χαρὰν μου· εἶχε εθάσει ἡ ψυχὴ μου στὸ στόμα ὅσο νύκωσω τὸ περιπέθθητον ἐκεῖνο «κάθησε».
Ἀγ! ἀλησημόνητα μαθητικά μου χρόνια!

Μιλwaukee Wis **Περ. Σταθάς**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἶνωμα Πόλιν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν λυτρωθεῖσαν ἐκ δουλείας, ἀν ἐνώσης με γνωστὸν σου βασιλεῖα τῆς Περσίας, ἐκ τοῦ τάφου θάναστίσης ἔτερον ἀδελφοκτόνον, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία ἀναφέρει πρὸ αἰώνων.
N. Κουτσουβέλης

Τρίγωνον * 2 * = Προστακτικὴ
* * 3 * = Ἀνωταυμία
* * * 4 * * = Πόλις Ἀμερικῆς
* * * * 5 * * * = Ἡμέρα ἐβδομάδος.

Οἱ ἀριθμοὶ θὰ συμπληρωθῶν με γράμματα και θὰ ἀποτελέσουν μέγα κράτος.
Ὁδυσσεὺς Κορκῳσῆς
Ἀπροσδόκητον Ποῦ κατοικεῖ ὁ σεβαστός;
Κωνῆν τοῦ Κιλίκις

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 59^{ου} ΦΥΛΑΧΟΥ

- 1) Α Ν
Υ Η
Κ Ω Σ
Ο Ο
Σ Σ
- 2) Οὐαί τοῖς ἠττημένοις.
- 3) Τὸ θρος Ταῦρος.

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Πύργου (Τριφυλλίας): Γ. Κ. Μιχαλόπουλος. Κυπαρισσίας: Γ. Κ. Μιχαλόπουλος. Ἀθηνῶν: Νικ. Κουτσουβέλης, Γ. Καρβούνης, Σαραντάπορος, Α. Στεφάνου, Ἀργους: Μᾶνος Οἰκονόμου, Θεόδ. Α. Ψυχουγιός, Κ. Λομβαρδίας, Γ. Ν. Μαρτίκος, Γ. Π. Χλιμίντζας, Αγ. Καμπόσος, Τριπόλεως: Εὐάγ. Οἰκονομόπουλος, Νεφεληγερέτης Ζεὺς, Ἀμαλιάδος: Σακ. Βασιλοπούλου, Στ. Δ. Βασιλοπούλος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Α. Στεφάνου (ἕνα Ἀλμπουμ διὰ κάρτ-ποστάλ) Γ. Ν. Μαρτίκος (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Πειραιῶς: Θεμιστοκλῆς, Χαλκίδος: Δημ. Βασιλείου, Πύργου: Διάβολος Εὐδατος, Ἀθηνῶν: Ν. Ρουβινέτης, Ἰωάν. Ρουβινέτης, Ἀχ. Μπαλακάκης, Σιδηρᾷ Μεραρχία.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Δημ. Βασιλείου, (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου) Σιδηρᾷ Μεραρχία, (3μηνον συνδρομὴν).

ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΜ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Ἀργους: Εὐχὴ τῆς Μᾶνας, Ἰωαννίνων: (ἀνόνομος), Δικέφαλος ἀστός, Ἀθηνῶν: Ἀναστ. Παπαδάτος, Α. Κάλφας, Ταυγέτη, Τριπόλεως: Νέα Γενεά, Πειραιῶς: Βουλγαροκτόνος, Σπάρτης: Θ. Γ. Ἐρμηλίας, Πύργου: Κανόνι τοῦ Κιλίκις.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Θ. Γ. Ἐρμηλίας, (ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου).

ΛΥΣΙΣ ΜΑΤΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 59^{ου} ΦΥΛΑΧΟΥ

8 Πλον
β Ούλαρος
μπα Α άσκα
Ξ Ι φολόγχη
Τούρκο Σ

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΜ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν: Σαραντάπορος, Ταυγέτη, Α. Κάλφας, Α. Στεφάνου, Γ. Καρβούνης, Ν. Ρουβινέτης, Ι. Ρουβινέτης, Ἀγριελέας: Σταυρος Π. Νυχῆς, Πειραιῶς: Βουλγαροκτόνος, Κωνστ. Βλαχάκης, Ἠλ. Π. Γεωργιάς, Εὐθ. Π. Στάθης, Σπάρτης: Θ. Γ. Ἐρμηλίας, Πύργου: Κανόνι τοῦ Κιλίκις. [Βόλου, Σ. Μαγγίνας, Κερκύρας, Δ. Μ. Μόλχος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Δ. Μ. Μόλχος, (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου) Γ. Καρβούνης. (ἕνα Σέρλοκ Χόλμς) Ἠλ. Γεωργιάς, (ἕνα ἀμερικανικὸν κοουδολοφόρον) Σ. Μαγγίνας (μῖαν Νῆσον [τοῦ Αἰγαίου] Σαραντάπορος, (ἕνα τεῦχος τοῦ Καλλιτέχνου).

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἀγαπητά μου ἀνήψια,

Ὁ τρίτος Διονταρῆς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα βλέπετε εἰς τὴν σημερινὴν Μαγικὴν μας εἰκόνα, δὲν εἶναι οὔτε Τοῦρκος οὔτε

Βούλγαρος. Εἶναι ἓνας πού πάει μ' ἐκεῖνον πού νικά ἢ μ' ἐκεῖνον πού τὸν πληρώνει περισσότερο. Λέγουν πῶς κάποτε — πρὸ δύο τριῶν ἐτῶν—ἐτάσπωνε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὄχι ὀλίγα χρήματα καὶ δι' αὐτὸ τότε προσεποιεῖτο ὅτι ἐνήργει διὰ τὰ συμφέροντά της. Τώρα εὐρέθη κάποιος ἄλλος καὶ τοῦ διδεῖ περισσότερα καὶ φυσικὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς του ἐπήγε μὲ τὸν ἄλλον ἐκεῖνον. Τί τὰ θέλει ἡ Ἑλλάς τόσα παράλια; Ἐγείναι τὸσα πού δὲν ἔχει; τί τὰ τὰ κἀνή; Ἀς πάρω ἐγὼ αὐτὰ διὰ τὴν φίλην μου πού μοῦ διδεῖ τόσα χρήματα. Καὶ τρέχει ἀπὸ ὧ καὶ τρέχει ἀπὸ κεί.

Ἡζεύρετε τὸ ὄνομά του;

Περμένω νὰ μοῦ γράψετε μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Δῶρα θὰ δώσω τὰ τοῦ προηγούμενου φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μαμαρωμένη Βασιλιῆ, ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ ἐκράτησα σημείωσιν δι' ἕσα γράφετε.

Ἐφημία Μουντζουρίδου, ἐπανήργισε ἡ ἀπεστολὴ τοῦ φύλλου ἀπὸ τὸ 60ον. Γράφατέ μας μέχρι πότε θέλετε νὰ σᾶς ἐγγράψωμεν συνδρομητρίαν.

Ὅσοι δὲν εὐρίσκετε εἰς τὰ μέρη σας τὰ τεύχη τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, ὑπὸ Κόναν Ντόυλ, νὰ στείλετε εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ Δημητράκου δρᾶχ. 1 διὰ 6 τεύχη ἢ δρ. 2 διὰ 12 τεύχη. Νὰ προσέχετε ὁμῶς νὰ διακρίνετε τὴν ἐκδοσὶν ταύτην τὴν πραγματικὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας τὰς κατ' ἀπομιμήσιν. Ἡ ἐκδοσὶς αὕτη τοῦ Βιβλιοπωλείου Δημητράκου ἐκτὸς τοῦ ἐξαιρετικῆς ὁμοίᾳ πολυχρόμου ἐξωφύλλου τη, τοῦ καλοῦ χάρτου της καὶ τῶν 32 σελίδων της—ἔχει καὶ εἰκόνας, 7—8 εἰς ἑκάστην τεύχος ἐντὸς τοῦ κειμένου, ἐνῶ αἱ κατ' ἀπομιμήσιν ἄλλαι ἐκδόσεις δὲν ἔχουν εἰκόνας, ἀλλὰ μίαν μόνον εἰς τὸ ἐξωφύλλον καὶ ταύτην οὐχὶ τὴν πραγματικὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

4. Παιματοῦρα, τὰς λύσεις νὰ τὰς στέλλετε εἰς χαρτίά λυσεων ἐντυπα. Δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον Δ. Δημητράκου πρὸς λεπτὰ 10 τὸ φύλλον. Ἀναμένω τὰ διηγήματά σου.

Στεφ. Βασιλόπουλε, μάλιστα, τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἔχει καὶ ὁ πληρώνων καὶ ὁ κερδίζων τὴν συνδρομὴν. Ὁ α' τόμος τοῦ Παῖδ. Ἀστέρως γρυσόδετος ἔχει δρ. 4, ἑκάστην τεύχος τοῦ Καλλιτέχου λ. 60, ἡ νῆσος τοῦ Αἰγαίου δρ. 1.

Νέα Συμβουλία θὰ ἐκλέξουν ὅλοι οἱ Σύλλογοι μὲ τὸ Νέον ἔτος. Σοῦ ἐστάλησαν ὁδηγοὶ καὶ Καταστατικά. Ἀπαξ μόνον δημοσιεύεται διαφήμισις ἑκάστου Συλλόγου καὶ τοῦτο ἐλλείψει χώρου.

Πολλὰ ἀνήψια μοῦ γράφουν πρὸς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Δημητράκου συχνά: στείλε μου τὸ δεινὰ βιβλίον τοῦ Κράτωνς ἢ τὸ δεινὰ πρᾶγμα ἢ τὸν Σέρλοκ Χόλμς κτλ. καὶ σοῦ στέλλω τὸ ἀντίτιμον μὲνίσ λάβω τὴν παραγγελίαν μου.

Ὁ κ. Δημητράκος μὲ παρεκάλεσε νὰ δηλώσω διὰ τοῦ Παῖδ. Ἀστέρως ὅτι αἱ παραγγελίαι αὐταὶ δὲν ἐκτελοῦνται,

διότι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Καταστήματος, πρέπει πρῶτον νὰ ληφθῆ τὸ ἀντίτιμον μετὰ τῶν ταχυδρομικῶν ἐπὶ συστάσει. Ἐὰν δὲν εἰσέυρετε τὴν τιμὴν ἐνὸς βιβλίου ὅπου χρειάζεσθε, ἔμπορεῖτε νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον νὰ σᾶς στείλῃ ἓνα τιμοκατάλογον δωρεάν. Διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἀρκεῖ νὰ προσθήσθε 30—50 λεπτὰ ὅταν ἡ παραγγελία σας εἶναι 2—10 δραχμῶν.

Γ. Μπερδανόπουλε, ἀπερρίφθη, διότι δὲν συνεμορφώθη μετὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ φύλλου. Γράψε μοῦ τὴν διευθυσίαν σου νὰ σοῦ στείλω ἓνα ὁδηγὸν δωρεάν.

Οἱ ἐν Ἰωαννίνοις συνδρομηταί, συνδρομητρίαι καὶ ἀγορασταὶ μοῦ ἐστειλαν λύσεις εἰς χαρτίά ἐντυπα ἰδικὰ των χωρὶς ὑπογραφᾶς. Ἀπερρίφθησαν ὅσαι ὡς ἀνώνωμοι. Ἀς σπεύσούν νὰ διορθώσουν τὸ λάθος των διὰ τὰς λύσεις πού θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ 62ον φύλλον. Ἐπίσης ἀπερρίφθησαν αἱ λύσεις καὶ 30 ἄλλων, διότι δὲν συνεμορφώθησαν μετὰ τὸν κανονισμὸν. Νὰ μοῦ ζητήσουν νὰ τοὺς στείλω ὁδηγὸν καὶ νὰ μοῦ γράψουν καθαρὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διευθυσίαν των.

Ἀπορρίπτονται: Δύο ὁδοιποροί, Δικαιοσύνη ἀμοιβομένη, ὡς πολλάκις δημοσιευμένα. Τὰ κύματα, ποίημα μέτριον. Τὸ κῆμα, Τὸ στερέωμα, Ἡ βροχὴ, Τὸ κοιμητήριον, Τὸ ἀτρόπλιον. Ὁ Ἀέρας, Ὁ τρύγος, Κτυπάτε, Ἀγροτικὴ Ζωὴ ἅπαντα ποιήματα μέτρια.

Ἐγκρίνονται: Ἡ εἰρήνη Ἐμμ. Μανσόλα. Τὸ κρανίον τοῦ... ἀγνώστου Ἐνοσιζήθονος Ποσειδάωνος. Στὸ Σχολεῖον Δ. Κοκκίνου. Τὸ φεγγάρι Ἀητήτιου Εὐζώνου.

Ἐγκρίνονται Λόγια τῶν παιδιῶν Στ. Βασιλοπούλου.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Ἐκδίδει καθ' ἑβδομάδα ἀνά δύο-τρία εἰκονογραφημένα αὐτοτελῆ διηγήματα τοῦ διασημοτέρου ζώντος ἀστυνομικοῦ διηγηματογράφου τοῦ κόμμου Κόναν Ντόυλ (Conan Doyle).

Ὁ Κόναν Ντόυλ εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην ἐζήτησεν ἡ Γαλλικὴ Δικαιοσύνη πρὸ ὀλίγων μηνῶν περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τῆς κυρίας Στάινελ, τῆς ὁποίας ἡ δίκη ἐκίνησε τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον, διότι ὡς γνωστὸν κατηγορεῖτο ὅτι ἐφόρευσε τὸν σύζυγον καὶ τὴν μητέρα της.

Ἐκαστὸν ἐκ τῶν διηγημάτων τούτων εἶναι καὶ ἓνα διαμάντι, ὄχι μόνον, διότι τὸ ἔγραψεν ὁ Κόναν Ντόυλ, ἀλλὰ διότι περιλαμβάνει ἓνα κατόρθωμα τοῦ ὀνομαστοτέρου καὶ πνευματωδέστερου ἀνθρώπου τῶν ἡμερῶν μας, τοῦ παγκοσμίου φήμης ἀστυνομικοῦ

Σ Ε Ρ Λ Ο Κ Χ Ο Λ Μ Σ

§ § § §

1) Κ.Κ.Κ. 2) Ὁ Σύλλογος τῶν κυροτριχῶν, 3) Ὁ Ἐκατέης τῶν ναυπηγείων, 4) Τὸ Γαλάξιο Ρουμπίνι, 5) Τὸ Μυστήριον τῆς Κοιλᾶδος Μπακόμπ, 6) Τὸ Σκάνδαλον Ἰθῆς Ἰθουμίας, 7) Τὸ ἐκ Βηρύλων διᾶδγμα, 8) Ὁ Ἀριστοκράτης Ἀργίνης, 9) Οἱ κόκκινες ὀφειλές, 10) Σίλβερ Μπλάτε, 11) Γκλώρια Σκῶτ, 12) Ὁ δάκτυλος τοῦ μηχανικοῦ, 13) Περιπτώσεις ταυτότητος, 14) Τὸ πλουμιστὸ φεῖδι.